

בחוק בכית-משפט

שניאר זלמן חשין לא היה רק שופט ליון שהתמחה בסעיפים היבשים של החוק, אך מסך ההתנצחויות של הפרקליטים, שהתכחו על כל סעיף בחוק, ראה הצבר הירושלמי גם את הצד האנושי של בעלי הדין, כבר את טיעונם הבליתימקצוני בבית-המשפט, כשמת השבוע בגיל 56, השאיר אחריו שנין, פרט אלפי פסקי-דין מנומקים, גם פר על ההתי יהודי של אותם משפטים: חוק ודמע בבית-הדין.

אבא רוצה עזרה מזירה. כתב חשין, וזאתמנה לשופט-שלום כבר בשנת 1937, ל החוק המנדטורי, לפיו יכול היה כל אשם להעדיף שופט בריטי על יהודי:

מובאת אשה זקנה לדין. אני שואל אותה נוסח המקובל: "איפה את רוצה להישפט? יאן או אצל שופט בריטי?" והיא עונה ב"יין ובתמימות: "אני יודעת? ומה דעתך תה על זה?"

אשה אחרת, גם היא על אותה שאלה: "אני יודעת? במקום הוול ביותר!" ותשובת-שיא של יהודי אחד לאותה שאלה: "מה? שם אצל הבריטי יש חוק אחר?" או: "כלום משפטי חמור כל כך שהוא מצריך וי דוקא?"

חוק אחר שהעלה חיוכים על פניו של שופט חשין, שסיים את לימודיו בניו-יורק, יבל שם את התואר ד"ר, לא לפני שבמרודם לכן בית מדרש למורים בירושלים, יה זה שקבע כי אם נאשם מודה באשמה נחשבת קלה, הוא אינו צריך לבוא להעיד. ספיק שישלה לבית-הדין מכתב לפיו הוא מודה באשמה.

כמה יהודים, שלא הסתפקו בהודאה, נימקו מדוע אינם יכולים להופיע למשפט, העלו יוזח רעננה על פניהם העייפות של עובדי בית-המשפט. מצטט חשין את מכתביהם:

"לדאבון לבי לא אוכל לבוא היום אל בית-הדין, סיפיה אשה אחת, שנאשמה על העמדת ארגו ברחוב בפתח חנותה. כי זה ארוב יום-טוב והמידיון ביום זה יותר משבכל יום אחר, ואין לי את מל לעזוב. למרות שהודתה, לא יכלה להתגבר על היתויה להצדיק את עצמה: העמדת ארגו על יד החנות שלי, אך זה היה לרגעים אחדים ושום אטון לא קרה."

מקרה אחר של השופט, שעסק גם בעניני ננועה: בשעה שהשמש קרא את שמו של נהגה הנאשם במסדרוני בית-המשפט, נראה ללד כבן עשר מפנה לעצמו דרך במרפקי דיו בין המוני הנהגים שהצטופפו אותו וקוק, וכשהגיע לדוכן-המשפט הושיט לי-אופט פיתקה מעוכה ושטריכסך בן לירה חתה, ואמר בבשימה חטופה: "אבא נסע יוים לעזה ואינו יכול לבוא. הוא שלח פיתקה זאת ולירה אחת, וביקש שיתנו לו יודף."

קודם כל בדי האשה. מה היה קורה ויליו הבינו הנאשמים את כל המונחים הישפטיים שהם משתמשים בהם? הם היו ווסכים את זמנו של בית-המשפט וגוולים למנו הרבה הומור. כתב השופט האלגנטי, ששימש גם מרצה בבית הספר למשפט וילכלה בתל-אביב, על נרקומן צעיר, שגולל את פרשת חייו לפני בית-הדין, ביקש בסיים בריו הארוכים: "אני רוצה יחס מיוחד, אשית — שלא יתנו לאשתי לגשת אלי. נגיה — שיטילו עלי עבודה קשה כל היום. שלישית — שישגיחו עלי בשבע עיניים ולא יתנו לי להיות לבדי אף רגע אחד. ורביעית — שיחפשו תמיד בבגדי כדי לראות אם לא הברחתי סמים משרים."

אחד הדברים בהם נוכח חשין בעבודתו וארוכה — שהיהודים מתמקמים מלמעדי ומשפט דיבה או בדיון פלילי-פרטי. סיפר חשין:

פעם נדרש יהודי זקן להעיד במשפט פלילי-פרטי, ומרגע עלתו לדוכן-העדים ני-ר היה שלבו מלא חשדות. גם אחרי שי-עיד לטובת המתלונן מה שהעיד לא נרגע, הוא נחקר על ידי הפרקליט. "האם שמך יושע בן לוי?" "נני ואם ע י הושע בן-לוי מה בכך?" "האם אתה ביר את הנאשם במשפט זה?" "ומה אם י מכיר אותי?" "האם הי לך עסקים אתו?" "נני ומה אם היו לי?"

(המשך בעמוד 14)

הם החליטו ל
אמב

כעדים באו מצד החתן חיים בן-אמוץ ומצד הכלה זאב יוסיפו ביץ) ובנימין גלאי. מצד אלוהים מללו הגדול מירושלים. הרב מנ לדעת מה מקצועו של איציה-ראש הליגה למלחמה בכפיה דתיר איציה. "מה?" שאל הרב בחרדה. יושב ראש הליגה לכדורגל. "א, הרב בספקנות. אבל אנחנו לא בשבת." הרגיע אותו איציה. כל סקס, רצה הרב גם תשלום. "תב כלה בעצמך," אמר לו איציה, "הכסף?"

לחגיגת החתונה שנערכה באותה עין-הוד בא כל מי שהוא מי בשדו והתרבות כולל קצונה גבוהה ל אבל כל מי שהיה גבוה בדרגה לא לבש דרגות, משום שהחלט

החתן והכלה
הציירת אביבה

כפר האמנים עין-הוד, איציה ממבוש בנשף האצילי רוב המשתתפים אשר נערך לכבוד הזוג. הכבד שירד על הכפר, לא הפריע לחוגים.

מיד הביתה, זה בווער! מחכים כבר עם הגפרורים ביד, כדי שהבית יבער באמת כשאיציה יחזור, אבל קול-ישראל לא הכיר עדיין באיציה כפיגורה ציבורית ומסרב לש-דר הודעות פרטיות.

לבסוף חזר איציה עם זוגתו אביבה מרג לית אחרי טיול ארוך בארץ ובתור עונש עושים לו מסע עונשין — טיול דחף לגר ליל, תוך כדי כך נולד הרעיון. למה ש איציה באמת לא יתחתן ויתן סיבה לחברה לשימוח? איציה היה מוכן: "אם תתנו אלפיים לירות אני מוכן להתחתן. מה, אין לי מאה חברים שיתנו כל כח עשרים ל"י?" בו במקום אפשר היה לספור לפחות שלוש מאות. אבל כשהגיעו לתכלית, התברר ש-המספר לא יכול היה בשום אופן לעבור את העשרים ושבע. אבל מי שם לב לקטנות כאלה? ובישיבה חגיגית בכסית הוחלט על המקום והזמן.

300 נקניקיות ו-200 המבורג

חופה עצמה נערכה אצל הרב בנהלל. למה? מפני שאיציה נוסף להיותו צייר ומוכתר הוא גם חקלאי. כשהקים ביומתו את עין-הוד צחקו ממנו על היותו גנן. אלא שבינתיים נטע לו איציה כרם זיתים והקים חוה לתפארת. עכשיו כבר אומר לו הדרוזי העובד בכפר: "עוד מעט איציה, יהיו זיתים, ואתה תוכל להפסיק לצייר כבר."

איציה ממבוש נישא

ליידי רובינא

אילנה רובינא, חבוקה בורועותי ש שלמה שבא, משמשת רקע לאיצ הצהול. משמאל, נראה גם במאי

בארון פון יוסקוביץ

זאב יוסקוביץ, אחד הבודדים שהפרק והציילנדר שלבשו שנפרד ממנו, ונשא לו אשה.

בארון פון יוסקוביץ

היה שלו באמת, יוצא במחול לכבוד בן-זוגו